

Eelotsuse küsimus

Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi⁽¹⁾, artikli 135 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et viidatud sättes ette nähtud maksuvabastus laieneb sellistele teenustele nagu käesolevas kohtuasjas käsitletavat teenust, mida osutab kindlustusettevõtjale kolmas isik kindlustusandja nimel ja arvel, kusjuures kolmandal isikul puudub kindlustatud isikuga õiguslik suhe?

⁽¹⁾ ELT L 347, lk 1.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Okresný súd Dunajská Streda (Slovakkia) 2. veebruaril 2015 – Home Credit Slovakia a.s. versus Klára Bíróová

(Kohtuasi C-42/15)

(2015/C 155/10)

Kohtumenetluse keel: slovaki

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Okresný súd Dunajská Streda

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Home Credit Slovakia a.s.

Kostja: Klára Bíróová

Eelotsuse küsimused

1. Kas Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediidilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ (ELT L 133, lk 66), artikli 10 lõikes 1 (koosmõjus artikli 3 punktiga m) toodud mõisteid „paberil” ja „mõnel muul püsival andmekandjal” tuleb tõlgendada nii, et need hõlmavad

— mitte ainult poolte allkirjastatud dokumendi teksti (materiaalne, „hard copy”), mis peab sisaldama kõiki direktiivi artikli 10 lõike 2 punktides a ja v nõutud andmeid, vaid ka

— mis tahes muid dokumente, millele dokumendi tekstis on viidatud ja mis siseriikliku õiguse kohaselt on lepingu lahutamatu osa (näiteks dokument, mis sisaldab „lepingu üldtingimusi”, „krediitingimusi”, „kulude loetelu”, võlausaldaja koostatud „maksegraafikut”), isegi need dokumendid iseenesest ei vasta „kirjaliku vormi” nõuetele siseriiklikus õiguses (näiteks juhul, kui pooled ei ole neid allkirjastanud)?

2. Esimesele küsimusele antavat vastust arvestades.

Kas direktiivi 2008/48/EÜ artikli 10 lõiked 1 ja 2, koosmõjus direktiivi artikliga 1, mille kohaselt ühtlustatakse viidatud aspektid selle direktiiviga täielikult,

— nõuavad, et artikli 10 lõike 2 punktides a ja v ette nähtud kõik lepingut puudutavad andmed oleks toodud ühes dokumendis, mis vastab „kirjaliku vormi” nõuetele asjaomase liikmesriigi õiguses (või põhimõtteliselt sellises dokumendis, mille pooled on allkirjastanud),

— ei tunnusta tarbijakrediidilepingu täit õigusjõudu pelgalt põhjusel, et osa eespool nimetatud teabest ei ole allkirjastatud dokumendis esitatud, isegi juhul, kui kõik need andmed (või osa nendest) on toodud eraldi dokumendis (näiteks „lepingu üldtingimused”, „krediitingimused”, „kulude loetelu”, võlausaldaja koostatud „maksegraafik”), ning kui: (i) see kirjalik leping viitab sellisele dokumendile, (ii) sellise dokumendi lepingu osana käsitamise tingimused, mis on siseriiklikus õiguses ette nähtud, on täidetud ja (iii) seega vastab läbirääkimistes kokkulepitud tarbijakrediidileping kui tervik „mõnel muul püsival andmekandjal” koostatud lepingu nõuetele direktiivi artikli 10 lõikes 1 tähenduses?

3. Kas direktiivi 2008/48/EÜ artikli 10 lõike 2 punkti h tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nõutud andmed (täpsemalt „maksete sagedus”)

— tuleb täpsustada konkreetse lepingu tingimustes (põhimõtteliselt iga üksiku osamakse täpse maksekuupäeva äramärgimisega (päev, kuu, aasta) või

— piisab, kui leping sisaldab üldist viidet objektiivselt kindlaksmääratavatele parameetritele, millest on võimalik need kuupäevad tuletada (näiteks tingimusega „kuumaksud tuleb tasuda kalendrikuu 15. kuupäevaks”, „esimene kuumakse tuleb tasuda lepingu allkirjastamise kuu jooksul ja iga järgnev kuumakse tuleb tasuda kuu aja jooksul pärast eelmise makse tasumist” või muus sarnases sõnastuses tingimustega)?

4. Juhuks, kui õigeks osutub kolmanda küsimuse teises taandes toodud tõlgendus.

Kas direktiivi 2008/48/EÜ artikli 10 lõike 2 punkti h tuleb tõlgendada nii, et selles sättes nõutud andmed (täpsemalt „maksete sagedus”) võivad olla ka eraldi dokumendis, millele viitab kirjalikus vormis koostatud lepingu nõuetele (direktiivi artikli 10 lõike 1 tähenduses) vastav leping, kuid mis iseenesest ei pea tingimata nendele nõuetele vastama (või põhimõtteliselt ei pea tingimata olema lepingu poolte allkirjastatud; näiteks võib tegemist olla dokumendiga, milles esitatakse „lepingu üldtingimused”, „krediitingimused”, „kulude loetelu”, võlausaldaja koostatud „maksegraafik”)?

5. Kas direktiivi 2008/48/EÜ artikli 10 lõike 2 punkti i, koosmõjus punktiga h, tuleb tõlgendada nii, et

— tähtajalises krediidilepingus, milles krediidi põhiosa tagasimaksmine toimub üksikute osamaksetena, ei pea koostamise hetkel iga üksik osamakse ning tavaintress ja lisatasud, mis on mõeldud krediidi tagasimaksmiseks, tingimata olema täpselt kindlaks määratud (see tähendab, et kokku lepitud maksegraafik ei pea tingimata olema lepingu lahutamatu osa), ning need andmed võivad sisalduda maksegraafikus, mille krediidiandja esitab krediidivõtjale nõude vormis; või siis tuleb seda tõlgendada nii, et

— artikli 10 lõike 1 punkt h tagab krediidivõtjale täiendava õiguse küsida tagasimaksetabelist väljavõtet, viidates mõnele kindlale kuupäevale krediidilepingu kehtivusajal, kuid see õigus ei vabasta lepingu pooli kohustusest lisada lepingusse nende kavandatud üksikute osamaksete jaotus, mis hõlmavad krediidi tagasimakset, tavaintressi ja lisatasusid (mis krediidilepingu alusel tuleb lepingu kehtivusajal tasuda), tehes seda igas käsitletavas lepingus individuaalselt?

6. Juhuks, kui õigeks osutub viienda küsimuse esimeses taandes toodud tõlgendus.

Kas see küsimus jääb direktiiviga 2008/48/EÜ täielikult ühtlustatud valdkonda, mistõttu liikmesriik ei saa selle direktiivi artikli 22 lõike 1 tähenduses enam nõuda, et krediidilepingus oleks täpselt kindlaks määratud iga üksik summa, mis tuleb tasuda krediidi tagasimaksmisel ja nende osade tasumisel, mis hõlmavad intressi ja lisatasusid (see tähendab kokku lepitud maksegraafik on lepingu lahutamatu osa)?

7. Kas direktiivi 2008/48/EÜ artiklit 1, mille kohaselt ühtlustatakse viidatud aspektid selle direktiiviga täielikult, või direktiivi artiklit 23, mille kohaselt peavad karistused olema proportsionaalsed, tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus siseriiklik õigusnorm, mille kohaselt tähendab see, kui puudub enamus direktiivi 2008/48/EÜ artikli 10 lõikes 2 ette nähtud lepinguga seotud andmetest, et krediit on antud ilma intressi ja lisatasudeta, ning krediivõtjal on kohustus maksta krediidiandjale tagasi vaid lepingu alusel saadud krediidi põhisumma?

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Oberlandesgericht Celle (Saksamaa) 6. veebruaril 2015 –
Remondis GmbH & Co. KG Region Nord versus Region Hannover**

(Kohtuasi C-51/15)

(2015/C 155/11)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Oberlandesgericht Celle

Põhikohtuasja pooled

Taotleja ja kaebaja: Remondis GmbH & Co. KG Region Nord

Vastustaja: Region Hannover

Kolmas isik: Zweckverband Abfallwirtschaft Region Hannover

Eelotsuse küsimused

1. Kas kahe omavalitsusüksuse vaheline kokkulepe, millele tuginedes asutavad omavalitsusüksused põhikirja alusel ühiselt omaette juriidilisest isikust sihtasutuse, mis täidab nüüdsest ainupädevalt teatavaid kõnealuste omavalitsusüksuste ülesandeid, on „riigihankeleping“ Euroopa Parlamendi ja nõukogu 31. märtsi 2004. aasta direktiivi 2004/18/EÜ ehitustööde riigihankelepingute, asjade riigihankelepingute ja teenuste riigihankelepingute sõlmimise korra kooskõlastamise kohta⁽¹⁾ artikli 1 lõike 2 punkti a tähenduses, kui ülesannete üleminek puudutab teenuseid viidatud direktiivi tähenduses ja toimub tasu eest, sihtasutuse tegevus läheb asjaomaste omavalitsusüksuste ülesannete täitmisest kaugemale ja üleantud ülesanded ei kuulu „nende kaht tüüpi hankelepingute hulka“, millele, olgugi et need on sõlmitud avalik-õiguslike üksuste poolt, ei laiene Euroopa Kohtu praktika kohaselt (viimati kohtuotsus Piepenbrock, C-386/11⁽²⁾), punkt 33 ja sellele järgnevad punktid) riigihankeid reguleeriva liidu õiguse kohaldamisala?
2. Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis kas vastamisel küsimusele, kas sihtasutuse loomine ja sellega seonduv ülesannete üleminek sihtasutusele ei kuulu erandkorras riigihankeid reguleeriva liidu õiguse kohaldamisalasse, tuleb lähtuda põhimõtetest, mille on Euroopa Kohus välja töötanud seoses hankelepingutega, mille ametiasutus sõlmib mõne temast õiguslikult eraldiseisva isikuga, ja mille kohaselt on riigihankeid reguleeriva liidu õiguse kohaldamine välistatud, kui asutus teostab asjaomase isiku üle kontrolli, mis on analoogne tema enda allüksuste üle teostatava kontrolliga, ning kui see isik tegutseb põhiliselt teda kontrolliva ametiasutuse või kontrollivate ametiasutuste huvides (vt selle kohta muu hulgas kohtuotsus Teckal, C-107/98⁽³⁾, ECLI:EU:C:1999:562, punkt 50), või on kohaldatavad põhimõtted, mille on Euroopa Kohus välja töötanud seoses lepingutega, mille ese on lepingu poolteks olevate ametiasutuste omavaheline koostöö ühise avaliku ülesande täitmiseks (selle kohta kohtuotsus Ordine degli Ingegneri della Provincia di Lecce jt, C-159/11⁽⁴⁾, punkt 34 ja sellele järgnev punkt)?

⁽¹⁾ ELT L 134, lk 114; ELT eriväljaanne 06/07, lk 132.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2013:385

⁽³⁾ ECLI:EU:C:1999:562

⁽⁴⁾ ECLI:EU:C:2012:817